

Sluhové zvrácených pořádků

Kdo? My všichni!

Také dnes ráno se probudili kluci na obou stranách rusko-ukrajinské fronty v rozmlácených chatrčích, připraveni v neohebných bagančatech nastoupit do studených zákopů. Každému z nich jde hlavou, zda je to jeho den poslední, nebo bude mít ještě pořád štěstí a „horká a lesklá střela“ mine jeho čelo. Trpí hrůzou okamžiku a trpí hrůzou své smrtelné perspektivy. Námětem jejich debat je hnus vojenského života.

Co děláme my v tuto stejnou dobu na stejné planetě a témže kontinentu? Valíme se do práce, vybíráme si, zda kafičko z automatu, nebo raději vídeňskou či irskou, jiní přemýšlejí, zda zajdou na oběd do KFC, nebo raději do pizzerie, jiné zas o tom, jak dlouhé drápy si nechají přilepit na nehty, kam si co vytetovat a zda mají koupit raději dříny roztrhané na kolenou nebo na zadku. Ani stopa soucitu v té blazeované nudě? Při procházce pánička kvůli vyčurání pejska by byl čas o něčem přemýšlet!

Mnozí „naši vůdci“ se domnívají, že zvítězit je důležitější, než dát lidem pokoj a válku ukončit. Dohadují se, že porazit agresora je prvořadý úkol; to přesto, že nevědí, co tím vítězstvím vlastně myslí. Přesto, že jim vysvětlují nespočetní vojenští experti, „dokonce i američtí, a to už je něco!“, že se to vyhrát nedá.

Na svých summitech se panstvo objímá a natřásá, vymýšlejí, jak posílit zbrojní průmysl. Vrazit ty peníze, které všude tolik chybějí, do plechového harampádí. Každý tankový pás a hlaveň má cenu bytu, který chybí mladým lidem, každý vagon nábojů stojí peníze, které chybějí na výplaty ve školství. To jim ovšem nevadí. Oni mají své instrukce „Stand with Ukraine!“

Pro záchranu Ukrajiny je metodika velmi jednoznačná. Ukončit palbu a nechat lidi, aby se domluvili. Že to dokáží, je nad slunce jasné. Budou-li se přitom škorpit, je to pořád nesrovnatelně menší zlo, než každodenní jatka. Že je rozhodnuto o územní akvizici pod ruskou správou, je každému stratégovi jasné. Proč nechtějí váleční štváči nechat lidi na pokoji, aby v těch Doněckách a Luganskách, na Krymu, žili lidé po svém a nemuseli odtamtud utíkat do Ruska? Do Ruska přece uteklo více Ukrajinců, než na západ. Proč mají kvůli zbrojařským choutkám snášet již deset let válku o svobodu mateřského jazyka, nebo o rozprodávání ukrajinských pozemků zahraničním investorům? Ony ty dva jazyky jsou tak shodné, že se jimi lidé dorozumí velmi snadno. Vidíme to nakonec i v našich přísně cenzurovaných zprávách, jak se Ukrajinci vyjadřují rusky. Kdo se ovšem dorozumět nechce, jsou loutkovodiči z řad zbrojního průmyslu.

Evropští lídři nestačili postřehnout, jak odumírající kontinent, který tak zvaně vedou, míří do záhuby. Ekonomičtí analytici mají s Evropou hluboký soucit, ale také zřetelné opovržení. Za tichého souhlasu „evropských lídrů“ hoří Paříž, převrácená auta a rozmlácené výkladní skříně odrazují turisty, kteří ještě nedávno Paříž milovali, Birminghamem i Londýnem se vlečou davy demonstrantů, kteří vyhrožují zničením bílé rasy, explodují nálože na náměstích. Policie těchto rádoby důstojných vlád přihlíží, doprovází zdivočelé davy při jejich nenávistných projevech. Zemědělci jim skládají fůry hnoje před ministerstvo zemědělství v Berlíně a migranti jim roztloukají kladivý solární panely na polích. To jsou však pro tyto evropské lídry maličkosti, s tím si hlavu nelámou. Mají na to průpovědku „za demokracie má každý právo se vyjádřit“. Oni jen pošlou žalobce na některého zvlášť zřudného výtržníka. Oni mají totiž na starosti zbrojení a prodlužování války na Ukrajině. Jak blahodárná situace pro bezohledné zbrojařské lobby. Ty si mnou ruce, mají přece na stole slib evropských vlád, že poslechnou Trumpa s minimálně 2% HDP na zbrojení. Naše ministryně Černochová s generálem

Řehkou cítí příležitost financovat ještě výše. Vždyť peníze na jiné segmenty českého hospodářství jsou tak zbytečné!

A také neexplodují pouze nálože v metrech, letištích a bruselských imigrantských ghetech. Největší explozi zažila Evropa na svém těžce a draze budovaném plynovodu. S touto explozí se propadl evropský blahobyť o několik stupňů dolů, německý průmysl se dostal do zoufalství, hledá svou záchranu v zaoceánských provozech za nižší ceny energií. Slavní evropští lídři to chápou tak, že takovou záležitost je lépe nevyšetřovat, ba dokonce pro jistotu ani nezmiňovat.

Dalo by se to všechno brát jako pominutí smyslů dekadentní, vyčerpané a rozkládající se Evropy. Leč, jsou tu pořád ještě lidé, kteří chápou, co se kolem nich děje. Máme právo mlčet, plížit se nenápadně kolem svých „volených“ zástupců a dávat pozor, abychom je nepodráždili nějakou svou samostatnou myšlenkou? Je to důstojné tak zvaně dospělého člověka? Pracujícího nevolníka, který svými daněmi přispívá na kovový šrot? Šrot, který, než se promění v rezavou hromadu na zmraženém poli, stačí ještě zabít četu mladých kluků? O hněvu ukrajinských matek na prodlužování tzv. „statečnosti hrdinů“ v nekonečné válce nesmíme nic slyšet. Přesto však svobodná zpravodajství o tom točí videa.

26.2. 2024

Pavel Kalvach